

ΕΤΟΣ ΙΗ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1885.

ΑΡΙΘ. 212

Συνδρ. έτης. έν 'Ελλάδι Δρ. 1

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην τών τακτικών
άνταποκριτών, στέλλεται «ή 'Εφημερίς
τών Παίδων» άνευ προπληρωμής.

» » » 'Εξωτερικῶ 2.

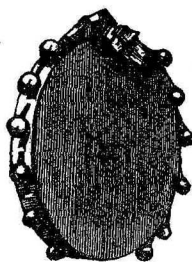
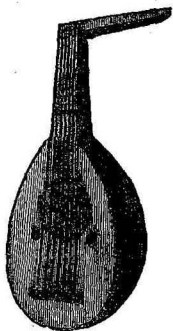
'Εν δδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

—Τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη ἑλληνιστῇ
ὑπὸ 'Ελλήνος, εἶναι ἡ γραμματικὴ τοῦ Κωνσταντίνου Λα-
σκάρεως· ἐτυπώθη δὲ εἰς Μιλάνον κατὰ τὸ 1476. Ἡ ἐκδοσις
αὕτη εἶναι σπανία καὶ μεγάλης ἀξίας. Ἀντίστοιχον πλήρες καὶ
έν καλῇ καταστάσει τιμᾶται κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ περιω-
νόμου βιβλιογράφου Βρουνέτ, ὑπὲρ τὰ 1000 φράγκα.

— Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογι-
σμοὺς, μετὰ ἑνα αἰῶνα, ἤτοι τὸ 1885 ὁ
ἀριθμὸς τῶν 'Αγγλοσαξόνων ('Αγγλων
καὶ Ἀμερικανῶν) θὰ ἀνέρχεται εἰς 900
περίπου ἑκατομμύρια ψυχῶν — ὁ τῶν
Γερμανῶν εἰς 124 — ὁ τῶν Ἰαλλῶν 69!

— Μῦθος τοῦ Πιερράρχου.
Μίαν ἡμέραν συμπεριεπάτουν τὸ πῦρ·
ὁ ἄνεμος, τὸ ὕδωρ καὶ ἡ ὑπόφθα. Φθά-
σαντες εἰς μίαν τρίοδον ἀπεχωρισθῶσαν,
ἀφοῦ πρῶτον ἔδωκαν εἰς ἀλλήλους ἰδια
γνωρίσματα, διὰ νὰ δύνανται νὰ ἀναγνω-
ρίζωνται, ἂν ποτε συνέβαινε νὰ συναντη-
θῶσιν ἐκ νέου. «Ὅπου καπνὸς, ἐκεῖ καὶ

ἐγώ,» εἶπε τὸ πῦρ — «ὅπου σείονται φύλλα καὶ κλίνουσι κα-
λάμαι, ἐκεῖ καὶ ἐγώ,» εἶπεν ὁ ἄνεμος — «ὅπου βλέπετε πε-
ρίδας· ἐκεῖ δὲν εἰμαι μακρὰν,» εἶπε τὸ ὕδωρ. «Ἐγὼ δὲ, —
εἶπεν ἡ ὑπόφθα, εὐρίσκομαι πολὺ εὐχάλως, διότι ἐνῶ σεῖς ἀ-
διακόπως κινεῖσθε, ἐγὼ ἴσταμαι ἀκίνητος· ὅπου δὲ βάλω τὸν
πόδα μου, ἐκεῖ κατατρώγω καὶ τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων!»

— Τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπελύθησαν ἐκ
τῶν φυλακῶν τῆς Νέας Ὑόρκης 1200
κατάδικοι, αἱ δ' ἀρχαὶ ἔδωκαν εἰς ἑκα-
στον 3 σαρώματα νὰ πωλήσῃ καὶ νὰ
φέρῃ τὸ πρὸν τῆς πωλήσεως. Τοῦτο
ἐγένετο πρὸς δοκιμασίαν τῆς τιμιότητος
αὐτῶν, ἐξ ὧν δὲ τούτων μόνον εἰς δὲν
ἐπέστρεψε τὸ ἀργύριον! Τὸ καλὸν τοῦτο
ἀποτέλεσμα ὀφείλεται εἰς τὴν διδασκα-
λίαν τῆς Γραφῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς!

Μουσικὰ ὄργανα.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ GOETHE

Α'.

Εὐρεθέν.

'Επῆγα εἰς τὸ δάσος ἔτσι· νὰ περπατήσω,
χωρὶς τὸν νοῦν μου νᾶχω τίποτε νὰ ζητήσω.
Στὸν ἴσκιον ἐκεῖ πέρα εἶδ' ἕνα λουλουδάκι
ποὺ ἦταν λαμπρὸ 'σὰν ἄστρο, 'σὰν ὠμορφο ματάκι.
Θέλησα νὰ τὸ κόψω καὶ μ' εἶπε τὸ καυμένο,
«Ἐστὶ μοῦ εἶναι μοῖρα νὰ μαραθῶ κομμένο!»

Τὸ ἔσκαψα ἀπέκει μ' ὅλα του τὰ ριζάκια,
καὶ τῶφερα 'στὸν κῆπο, 'στὰ ὠμορφα σπιτάκια·
τὸ φύτευσκ 'σὲ μέρος πόχει ἕνα χαμάρι,
καὶ τώρα μεγαλώνει κ' ἄνθει ξανά μὲ χάρι.

Β'.

Τὸ ρούκιον.

Ρούκι διαυγὲς καὶ καθαρώτατο,
αἰώνια 'μπρὸς τρέχεις βιαστικώτατο·
'στὴν δ'χθην σου ρεμβάζων στέκω πρὸ πολλοῦ.
'Ρούκι, πόθεν ἔρχεσαι; κ' ὑπάγεις ποῦ;

'Απὸ τὸν κήπο μαύρης πέτρας ἔρχομαι
κ' ἐπάνω στ' ἄνθη καὶ τὰ χόρτα φέρομαι·
ὡς τὸν καθρέπτην μου μὲ χάρι ὁ γαλανὸς
γλυκὰ γλυκὰ ἀντανακλάται οὐρανός.

Ἢ' αὐτὸ καὶ εἶμαι σὰν παιδί χαρούμενο,
δὲν ξεύρω ποῦ μὲ σφύρουν, τὸ τρεχοῦμενο·
ἀπὸ τὴν πέτραν ὅποιος μὲ καλεῖ ἐδῶ
νομίζω πῶς ἐκεῖνον θά'χω ὁδηγό.

(Ἐκ τῆς 'Εστίας.) Μετάφρ. Παρ. ἱ. Σ. Κυριακίδου ἱατροῦ.